

CELE MAI FRUMOASE POVEȘTI CLASICE

Traducere din engleză de Andrei Covaciu

CORINT BOOKS

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

DE LEWIS CARROLL

Alice începuse să se plictisească să stea degeaba pe malul râului, lângă sora ei. Vremea era deosebit de călduroasă, ceea ce o făcea să se simtă foarte somnoroasă și fără vlagă. Tocmai se gândea dacă plăcerea de a împleni o salbă de margarete merita efortul de a se ridica și de a le culege, când, deodată, un Iepure Alb cu ochi roz o luă la goană prin apropiere.

Nu era absolut nimic ieșit din comun, iar lui Alice nu i se păru ciudat să-l audă pe Iepure șoptind:

— Of, Doamne! Of, Doamne! O să întârzii!

Dar când Iepurele scoase un ceas de buzunar din jiletcă¹, uitându-se la el grăbit, Alice își dădu seama că nu mai văzuse vreodată un iepure cu jiletcă și cu ceas de buzunar. Începu să-l urmărească pe câmp și apucă să vadă cum acesta intră într-o vizuină mare.

Cât ai clipi, Alice se vârî și ea acolo, după iepure. Vizuina se continua sub forma unui tunel lung, iar Alice simți cum se prăbușește într-un fel de puț adânc. Era prea întuneric ca să-și dea seama încotro se îndrepta, dar putu să observe că pereții puțului erau căptușiți cu dulăpioare și cu rafturi. Apucă de pe un raft un borcan pe care scria „Dulceață de portocale”. Din păcate, acesta era gol, așa că îl puse la loc.

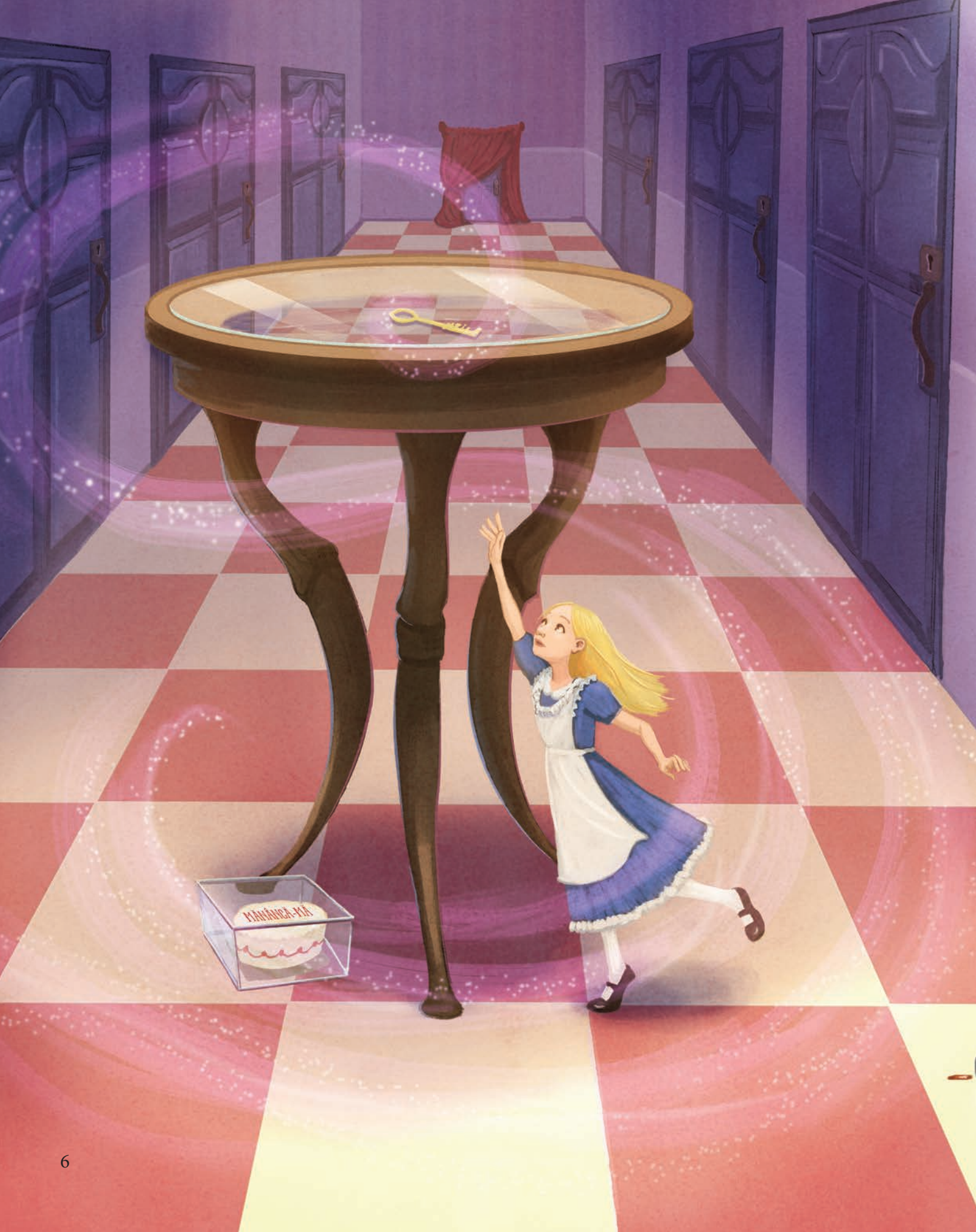
Căzând în continuare și neavând altceva mai bun de făcut, Alice începu să se gândească la pisica ei:

— Dina, draga mea, cât de mult mi-aș fi dorit să fii cu mine!

Alice simți că începe să moțăie și, de cum se cufundă în lumea viselor — buf! —, se prăbuși pe un morman de frunze uscate, și gata căderea!

¹ Vestă.

Fetița se ridică în picioare și-l văzu pe Iepurele Alb cum dispărea grăbit pe un coridor lung ce se afla în apropiere. Nu avea nicio clipă de pierdut. Alice o zbughi pe urmele acestuia și apucă să-l audă cum oftează:

– Of, vai de urechile și de mustățile mele, cât de târziu s-a făcut!

Spunând acestea, iepurele dădu colțul, făcându-se nevăzut.

Fetița se afla acum într-un hol lung și scund, cu uși pe toate părțile. Toate erau însă încuiate. În mijlocul holului se afla o măsuță de sticlă, cu trei picioare, pe care era așezată o cheie mică de aur. Din păcate, aceasta nu se potrivea în nicio broască, dar, deodată, Alice descoperi o draperie mititică, pe care mai înainte nu o observase. În spatele acesteia se afla o ușiță, nu mai înaltă de patruzeci de centimetri. Alice încercă să o deschidă cu cheia și, spre bucuria ei, aceasta se potrivea!

Deschizând ușa, Alice văzu o grădină încântătoare, cu flori în culori aprinse și fântâni arteziene ce răcoreau atmosfera. Cât de mult i-ar fi plăcut să se plimbe pe aleile din grădină, dar prin ușa cea mică nu i-ar fi încăput nici măcar capul!

Întristată, Alice închise ușa și se întoarse la masa de sticlă pe care, ca din senin, între timp, apăruse o sticluță. De gâtul ei era prins un bilețel pe care scria „Bea-mă”. Alice ezită o clipă, dar apoi luă o dușcă. Licoarea dinăuntru avea gust de tartă cu vișine, șarlotă, ananas, curcan fript, caramele și pâine prăjită cu unt, așa că Alice dădu imediat sticla pe gât.

– Ce senzație ciudată! exclamă Alice, în timp ce corpul i se micșora, ajungând la o înălțime de numai douăzeci și cinci de centimetri.

În aceste condiții copila ar fi putut să încapă pe ușa cea mititică și să ajungă în grădina minunată, dar, din păcate, cheia rămăsese pe masa de sticlă, iar Alice era acum prea mică să poată ajunge la ea.

Deodată, privirea i se opri asupra unei cutiuțe de sticlă, aflate sub masă. Înăuntru se afla o prăjitură mică de tot pe care scria „Mănâncă-mă”. Alice mușcă o bucățică, apoi încă una, până când termină prăjitura, și simți cum crește la loc.

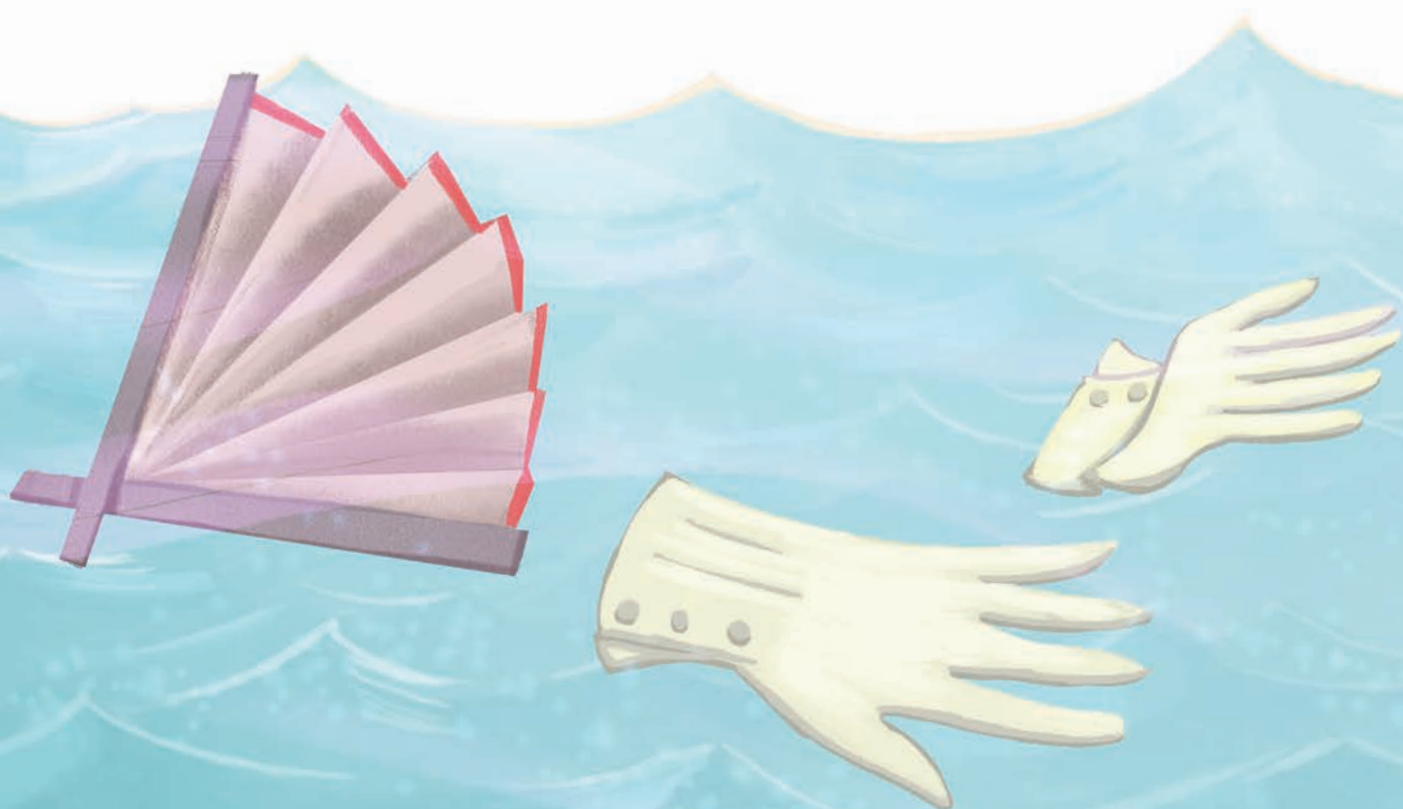
– E din ce în ce mai ciudat! exclamă Alice. Rămâneți cu bine, picioarelor! spuse ea, privind în jos, acolo unde propriile picioare păreau să-i dispară în depărtare. În același timp, capul i se izbi de tavanul holului: Alice ajunsese să aibă peste trei metri înălțime! Luă cheița și se îndreptă către ușa care dădea spre grădină.

Sărmana Alice! Tot ce putea face era să stea pe o parte și să privească îmbufnată grădina, dar să treacă dincolo devenise mai greu ca oricând. Rămase așa și începu să plângă și, cu toate că încerca să se abțină, plânse în continuare, vărsând șuvoaie de lacrimi, până când acestea făcură în jurul ei o baltă adâncă de vreo zece centimetri.

După o vreme, începu să audă în depărtare zgomot de pași mărunți. Era Iepurele Alb, care se întorcea, îmbrăcat maiestuos și ținând într-o mână o pereche de mănuși moi, albe, din piele, iar în cealaltă, un evantai mare.

– Vă rog, domnule! strigă Alice.

Îl înfricoșă pe iepure atât de tare, încât acesta tresări puternic, scăpă din lăbuțe mănușile și evantaiul și se făcu nevăzut cât ai bate din palme.

Alice culese de jos mănușile și evantaiul. Cum pe hol era foarte cald, fetița începu să-și facă vânt cu evantaiul, iar când se uită la propriile mâini, constată cu surprindere că își pusese una dintre mănușile albe ale iepurelui:

– Cred că m-am micșorat la loc, gândi ea.

Dându-și seama că evantaiul era pricina micșorării ei, se descotorosi în grabă de el, înainte de a risca să dispară cu totul.

Deodată, Alice simți cum călcâiele îi alunecă. Mănușile zburară cât colo și – fleoșc! – copila se trezi cufundată până la gât în apă sărată, în vreme ce mănușile pluteau pe lângă ea. Pentru o clipă, crezu că ajunsese cumva în apa unei mări, dar curând își dădu seama că se bălăcea, de fapt, în lacrimile pe care le vărsase cu câteva clipe mai înainte, când avusese trei metri în înălțime.

– Ce n-aș da să nu fi plâns atât de mult! se văită Alice, înotând către mal și încercând apoi să se usuce.

Nu după multă vreme, Iepurele Alb își făcu din nou apariția.

– Mă întreb unde aș fi putut să le pierd, bodogăni el supărat.

Alice ghici că era vorba despre evantaiul și mănușile uitate mai devreme.

Iepurele o observă pe Alice și se burzului la ea:

– Mary Ann! Aleargă în clipa asta până acasă și adu-mi de acolo o pereche de mănuși și un evantai!

Alice se sperie atât de tare încât, fără să mai stea pe gânduri, fugi în direcția indicată de iepure.

– M-a confundat cu slujnica lui! își spuse ea, în timp ce alerga.

Nu după multă vreme ajunse în fața unei case cochete, pe ușa căreia se afla o placă de bronz lucioasă pe care scria „Iepurele A”. Păși înăuntru și se repezi pe scări către etaj, unde găsi o masă așezată în dreptul ferestrei, iar pe aceasta un evantai și o pereche de mănuși albe din piele. Fata le înșfăcă într-o clipită și fu gata să plece, când privirea îi poposi asupra unei sticlute așezate lângă oglindă. Alice îi scoase dopul și o duse la gură. Înainte să apuce să bea o jumătate din conținutul ei, simți cum capul i se lovește de tavan. Trebui să se ghemuiască pentru a nu-și frânge gâtul. Cum continua să crească, își scoase o mână pe fereastră și un picior pe hornul șemineului, ca ultimă soluție.

După câteva minute, Iepurele Alb apăru la ușă și încercă să o deschidă, dar cotul lui Alice o ținea blocată. Atunci Iepurele încercă să intre pe fereastră cu ajutorul unei scări.

– Nici să nu te gândești! își spuse Alice dând din mână.

Afară se auzi un țipăt scurt, iar Iepurele se prăvăli la pământ.

Imediat, o mulțime de pietricele izbiră fereastra. Alice văzu cum acestea se transformă pe rând în prăjiturile și, sperând că se va micșora la loc, înghiți una. Încântată, constată într-adevăr că trupul i se reducea în dimensiuni. De cum se făcu suficient de mică încât să poată ieși pe ușă, o zbughi afară și se îndepărtă alergând cât o țineau picioarele.

Nu după multă vreme, Alice ajunsese într-o pădure deasă și începu să caute ceva de mâncat sau de băut care să o ajute să crească din nou. Chiar lângă ea se găsea o ciupercă uriașă, cam cât Alice de înaltă, pe care fata o studie pe toate părțile: pe dedesubt, pe ambele părți și în spate, și numai după aceea se gândi să se uite și deasupra. Își aruncă ochii peste marginea ciupercii și privirea ei o întâlni imediat pe cea a unei omizi mari și albastre, care ședea cu mâinile în sân.

– Cine ești tu? întrebă Omidă.

– Păi... nici eu nu sunt prea sigură, domnule, răspuse Alice rușinată. Știu cine eram de dimineață, când m-am trezit, dar de atunci și până acum m-am schimbat de câteva ori. Nu reușesc să-mi păstrez aceeași înălțime mai mult de zece minute.

– Dar ce înălțime ai vrea să ai? se interesă Omidă.

– Aș vrea să fiu un pic mai mare, răspuse Alice. Opt centimetri este o înălțime foarte nesuferită!

– Ba este o înălțime excelentă! se răsti Omidă, înălțându-se (avea exact opt centimetri), după care coborî de pe ciupercă și se îndepărtă târâș, apucând să mai spună:

– O parte a ciupercii te va face mai mare, iar cealaltă mai mică.

Auzind aceasta, Alice rupse câte o bucățică dintr-o parte și din alta a ciupercii și gustă mai întâi din cea pe care o ținea în mâna stângă. Într-o clipă, bărbia i se lovi de laba piciorului! Gustă repede din cealaltă bucată de ciupercă, dar – vai! – gâtul i se lungi peste măsură, ajungând să arate asemenea unui șarpe. În sfârșit dumirită, Alice începu să guste pe rând câte o bucățică din mâna stângă și din mâna dreaptă, până când ajunse la înălțimea ei obișnuită. Apoi, zărind o căsuță în apropiere, mai mușcă o dată din ciupercă pentru a ajunge la o înălțime de douăzeci de centimetri, o statură numai bună pentru a se întâlni cu proprietarii.